

PERSONES...

D'entre les múltiples maneres com es pot designar «això» que l'enginyer d'Aristòtil va definir com «bíped implume» s'hi conta la significativa designació de «persona».

«Persona» és un mot que prové de la paraula llatina «persona», que al seu torn deriva de «per sonare», «sonar a través de...». «Sonar a través de...» màscares, de carotes. Sí, pels romans les «personae» eren les màscares que utilitzaven els actors teatrals i que servien, entre d'altres coses, per a identificar els personatges que per aquests eren representats.

Avui les persones són «això» que tots coneixem però que no sabem ben bé el que és. Per uns, juristes, és «subjecte de Dret», per a d'altres, «animal racional»... per Aristòtil, «bíped implume». ¿Però què és una persona? ¿No serà que les persones som els «actors» del «gran teatre» calderonià?... Deixem-ho en punts suspensius.

En tot cas, ara que gairebé tots ens hem canviat —o al menys hem tingut l'oportunitat de fer-ho— la «màscara» durant els dies de Carnestoltes, imitant les antigues festes saturnals romanes, després d'aquesta mena d'entreacte en la nostra vida d'«actors», caldria potser que ens comencéssim a preocupar per a conèixer més l'actor que som que no pas la «careta» que portem, el «paper» que representem.

Salvador Illa

**JOAN CARLES
I EL SEU ACORDIO**

Una animació molt celebrada en tota classe de festes com: Noces, Batetjos, reunions familiars, Festes Majors, etc.

TELEFON 842 01 32 - LA ROCA

CARNAVAL O CARNESTOLTES

D'ON VE LA FESTA DE CARNAVAL?

Els antics deien que no hi ha res de nou sota el sol. Tot és vell, com l'existència de l'home. Per buscar, doncs, l'arrel de les festes populars ens hem de remontar a les festes primaverals de l'Imperi Romà o les fàliques dels celtes i dels íbers. Ves a saber si al Cèllecs, fa una bona col·lecció d'anys, ja feien les seves festes de Carnaval! Però tal i com han arribat fins nosaltres, el Carnaval o el Carnestoltes, són festes típicament cristianes. Acabades les festes de Nadal, el dia dos de Febrer o la Candelera, se'n començaven unes altres, les de Pasqua de Resurrecció. Aquestes festes de Pasqua tenen la seva importància, donat que es celebra el misteri més important dintre el calendari cristià. És per això que la Pasqua va precedida de quaranta dies. Quaresma, en la que els cristians feien penitència de la grossa: dejunis, abstinències, mortificacions de tota mena, processons amb cadenes, etc.... Però les persones volien despedir-se de les bullaranges normals. I va començar el Carnaval. Hem dit que es feien penitències. Entre aquestes la més difícil era no menjar carn. És a dir que els cristians deien:

«Adéu carn» (caro vale), carnaval. I començaven les disbauxes: valls, llibertats, tot un seguit de llicències que no es feien normalment. I com que la cosa anava més enllà, es van començar a posar carotes. Així no se sabia qui era aquell atrevit o aquella desvergonyida o aquells cridaners. Més endavant s'havia de buscar el culpable de tanta maldat, sempre des del punt de vista cristià, que es va inventar el personatge Carnestoltes. Carnestoltes vol dir «arrecona» la carn (carnes tol-le). Ell és el culpable d'enterrar la sardina, valent treure del mercat, tot el peix a fi que no es tingués més remei que menjar carn. Com que l'element eclesiàstic tenia molta influència en aquella època, el Carnestoltes era jutjat i condemnat a morir cremat. Tot aquest contingut tradicional, barrejat amb les diferents influències polítiques han fet que el carnaval quedi com una festa sense contingut religiós, i sols en queda la festa, la festassa del carnaval: ball, carotes, disbauxes i altres endròmiques que el fan la resta més divertida i llarga, tres dies, de les que es fan durant l'any.

Josep M.ª Momfort

Al seu servei amb:

- Markina**
- Schuss**
- Ninis**
- Lear**
- Malboro**
- Rio Grande**
- Kickers**

Per Rams, tots amb Palmons...

i ben bonicons !!